

Marie Beth van Egmond

Autoriteit Persoonsgegevens, Den Haag

Het keerpunt van Lennart van Lierop

Iedereen zei: 'Jullie gaan gewoon winnen'. Maar dan moet je het dus nog wel doen.

Afgelopen zomer won roeier Lennart van Lierop een gouden medaille op de Olympische Spelen in Parijs, met zijn drie teamgenoten in de dubbelvier. In de jaren dat hij hiervoor trainde, studeerde hij ook nog wiskunde. Een gesprek over groeien van talent naar superster, dankzij zijn technische handigheid.

Hoe gaat het met je na je Olympische prestatie afgelopen zomer?

Het afgelopen halfjaar had ik relatief veel rust en vakantie. Maar van de Spelen in Parijs moest ik wel even bijkomen, vooral van de opbouw ernaartoe. In die maanden en jaren gaat het alsmaar over die Spelen. Het is een soort punt op de horizon, dat steeds aanwezig wordt en steeds meer echt alles omvat.

Op dit moment leef ik van een uitkering voor topsporters van de overheid. Ik ben dus alleen maar bezig met roeien. Maar het trainen is wel veel overdag. Vandaag heb ik 's middags en 's ochtends getraind. Maar het zijn rustige trainingen, dus niet heel vermoeiend. En ik ga dan niet, zoals vroeger toen ik studeerde, 's ochtends heel vroeg of 's avonds laat ook nog trainen.

Roeide je al veel toen je wiskunde studeerde?

Aan het begin van mijn bachelor wiskunde, aan de Universiteit van Amsterdam, roeide ik ook al best veel, zo'n 7 tot 10 keer per week. In het eerste jaar ging de combinatie best goed, maar daarna werd

het moeizamer, ik moest steeds vakken overdoen. Daardoor had ik natuurlijk ook steeds weer nieuwe studiegenoten. Na een paar keer had ik niet zo'n zin meer om weer nieuwe vrienden te maken. En bij wiskunde heb je wel een studiegroepje nodig om mee samen te werken. Als je dan maar een deel van de tijd beschikbaar bent, is dat lastiger. Want dan lift je toch te veel mee op de anderen.

Wat ook niet hielp, is dat ik eerst in de lichte categorie roeide. In eerste instantie was ik gewoon op het goede gewicht. Maar op een gegeven moment kostte het steeds meer moeite om op zo'n wedstrijddag niet te veel te wegen. Dat heeft ook absoluut niet geholpen bij studeren,

want dan zit je moe en hongerig op de uni. Dan werkt je brein niet meer zo goed; dan kan je heel veel uren naar sommetjes staren, maar dan gebeurt er niets. Ik denk dat het uiteindelijk ook onbewust meer op het roeien is uitgekomen door de energie die ik van het roeien kreeg. Een roeitraining levert een directe beloning op van endorfinen en andere hormonen. Dat heb je minder na een dag studeren.

Misschien, als het anders was gelopen, had ik wel meer uit de wiskunde gehaald. Maar ik heb er geen spijt van. Uiteindelijk heb ik wel na zeven jaar mijn bachelordiploma gehaald, dat was een grote opluchting. Ik vind wiskunde nu nog steeds wel heel interessant, ik ben nu bijvoorbeeld de biografie van Euler aan het lezen.

En na je bachelor ben je dus eerst met een gewone baan begonnen?

Ja, heb twee jaar gewerkt bij een uitgeverij van een wiskundemethode. Ik hielp mee met het ontwikkelen van een online lesmethode. Op een gegeven moment hield die baan op omdat onze tak in dat bedrijf werd stopgezet.

Het had voor mij nog iets langer mogen duren, want toen zat ik zonder inkomen. Maar ik besloot me toen helemaal op het roeien te storten en dat was heel fijn. Al helemaal toen ik bij het Nederlands Team kwam en er ook geld voor kreeg. Toen was

Lennart van Lierop

ik eindelijk echt roeier en kon ik trainen wanneer dat nodig was en alles zo goed mogelijk doen voor de Spelen.

Hoe word je van een talent een Olympisch Kampioen?

Ik begon met roeien in Delft, waar ik ben opgegroeid. Ik was toen twaalf. Toen was ik niet direct heel goed, hoor. Ik ben met roeien eigenlijk elke keer steeds een beetje beter geworden. Tijdens mijn studie had ik wel al een aantal keer meegetraind met een Nederlandse ploeg die voor de Spelen van Tokyo in 2020 aan het trainen was, maar ik werd niet geselecteerd. Het was natuurlijk wel jammer voor mezelf, maar ik kon dat besluit toen wel begrijpen.

Toen ik in het Nederlands Team kwam, hebben de goede faciliteiten mij op de juiste manier geraakt. We gingen bijvoorbeeld op hoogtestage, daar heb ik veel uitgehaald. En het programma zit gewoon heel goed in elkaar.

Want ik was dus wel een goede roeier, maar niet iemand die overal bovenaan de lijstjes stond van 'die jongen gaat Olympisch kampioen worden. Dat is het aller-grootste talent dat we nu hebben'. Ik was gewoon een talent. Niet een soort superster of zo. Nu in zekere zin wel.

Voel je je een superster?

Nou, dat zou ik niet zo snel over mezelf zeggen. Maar ik heb wel het hoogste van het hoogste behaald dat er is in het roeien. Kort na de Spelen werd ik ook wel eens op straat herkend, nu nog heel af en toe. En tijdens de Spelen weten mensen natuurlijk wel wie je bent, als je daar in je oranje kleren rondloopt.

Herinner je je een moment dat je besloot om echt voor het roeien te gaan?

Ja, tijdens de coronaperiode. In het begin was er een tijd waarin je even niet in de boot mocht. Dat was toen niet zo erg, niemand kon toen iets doen. Nou ja, toen maakte je er wel het beste van. Ik ging veel fietsen en het was lekker weer. En er was natuurlijk ook tijd om te reflecteren. Toen besloot ik om er honderd procent voor te gaan, ik wilde er alles aan doen.

En na Tokyo, waar ik dus niet voor was geselecteerd, kwam er ook een heel duidelijke mogelijkheid. Toen zat ik bij

de trials voor het Nederlandse team. Iedereen moest in de skiff — dat is de eenmansboot — en op de ergometer een aantal tests doen. En dan werd gewoon bepaald of je erbij zat of niet. En dat heb ik toen heel goed gedaan. Daarna zat ik bij één groot team dat uit zo'n 20 mannen bestond. Maar dan weet je nog niet direct dat je mee gaat doen aan de Olympische Spelen.

Stapje voor stapje werk je er dan naar toe. Net als nu, net na Parijs. Men heeft het wel over de volgende Spelen in Los Angeles, maar in de dagelijkse gang van zaken gaat het veel meer over het volgende NK, EK of WK.

Drie jaar is gewoon een hele lange periode en er kan nog heel veel gebeuren. Je kan slechter worden, er kunnen rare dingen gebeuren, er kunnen andere mensen beter worden dan jij.

Vond je het spannend om naar de Olympische Spelen te gaan?

We waren er al een week voordat de eerste wedstrijd begon. We zaten niet in het Olympisch Dorp, want de roeibaan was helemaal aan de andere kant van Parijs. Dus we zaten gewoon in een normaal rustig hotel met allemaal andere roeiers.

Ik was eerst niet zenuwachtiger dan normaal. Maar de dag voor de finale, was ik wel héél zenuwachtig. Je hoeft dan heel weinig te doen. Eén korte training. Verder moet je vooral de dag doorkomen, je moet gewoon uitrusten. Op een gegeven moment werd het een beetje irritant hoe aanwezig die zenuwen waren. We waren dan ook topfavoriet. We hadden nog nooit verloren en waren het jaar ervoor wereldkampioen geworden. Het was de wedstrijd die we móesten winnen. Iedereen zei: 'Jullie gaan gewoon winnen'. Maar dan moet je het dus nog wel doen.

Het was wel echt een andere ervaring dan andere roeiwedstrijden. Het lawaai! Normaal staan er soms een paar duizend mensen langs de kant, maar hier waren er bij de finaledagen wel vijftientigduizend mensen. Maar je bent zo geconcentreerd bezig met jezelf dat je daar niet zo'n last van hebt. Zo'n wedstrijd duurt nog geen zes minuten. Dat is zes minuten volle bak inspanning. Dus je hebt heel weinig momenten om even om je heen te kijken.

En hoe voelde je je toen je over de finishlijn kwam?

We hadden tegen het einde natuurlijk al een duidelijke voorsprong. Dus als je over de finishlijn komt, weet je wel meteen dat je hebt gewonnen. Het was toch wel een opluchting, omdat er zoveel verwachtingen waren. Het is gewoon gelukt, het is allemaal goedgekomen.

Als je dan die boot uitkomt, begin je het een beetje te beseffen. Iedereen is uitzinnig blij, je ploeggenoten, maar ook de mensen om je heen.

Het vetste moment vond ik wel de medaillecereemonie, die is vrij kort na de wedstrijd. En dan sta je op het podium, recht voor die grote tribune, waar je overal plukjes oranje ziet. Dat was wel heel speciaal, vooral omdat er zoveel Nederlanders waren, waaronder ook mijn ouders, zusjes en andere vrienden en familie.

We waren ook best vroeg in de Spelen klaar, dus ik heb daar nog anderhalve week kunnen rondlopen. Dus ik ben naar veel feestjes in het TeamNL Huis geweest, dat ging wel echt helemaal uit zijn dak. En ik heb nog veel sportwedstrijden kunnen zien.

Is jouw wiskundig inzicht eigenlijk een kracht als roeier?

Mijn beste kracht als roeier is dat ik technisch best wel handig ben. Ik heb een goed bootgevoel. Ik kan goed voelen wat er gebeurt en daarop inspelen.

De roebeweging is gewoon niet heel makkelijk. En een beetje slim zijn komt best van pas in dat proces. Maar binnen het roeien zitten natuurlijk wel veel hoogopgeleide personen, daar ben ik niet uniek in.

En, waar is je medaille nu?

Die zit in een grote doos van Louis Vuitton die ik erbij kreeg. En die staat in mijn boekenkast. Ik kijk er dus niet elke dag naar, maar als er mensen langskomen dan haal ik hem wel trots tevoorschijn.

Goede suggesties voor een Nederlandse wiskundige met een keerpunt in zijn of haar carrière zijn welkom via keerpunt@nieuwarchief.nl.